

„Szakítsd le a percnak virágát!”

Beszélgetés Sarlós Györgyné nyugdíjas testnevelő, Európa-bajnok evezős mesteredzővel

Erzsikét talán leginkább Pátyon ismerik, az ottani általános iskolában tanított testnevelést 28 évig. Sok természetjáró-sportkedvelő tanítvány került ki a keze alól. Munkáját 1996-ban Páty díszpolgári címmel ismerte el. Gyermekként két pálya iránt vonzódott. Az egyik a képzőművészet: 14 évesen, 1955-ben egy franciaországi nemzetközi gyermekrajz kiállításon első helyezést ért el. A másik az evezés. 1957-ben azonban a sport mellett döntött, s 36 éven át evezett versenyzőként és edzőként. Három Európa-bajnoki bronzérem, egy Erdemes Sportolói kitüntetés, egy Mesteredzői cím tulajdonosa. A képzőművészethez 10 évvel ezelőtt, nyugdíjasként tért vissza. Ez alatt az idő alatt harminc egyéni és csoportos kiállításon vett részt. Róma, Torinó, Szófia, Szentpétervár mellett itthon az 1994-es Pest megyei amatőr kiállításon I. díjat, 2003-ban a Néprajzi Múzeum kiállításán fődíjat, 2004-ben a Pataki István Művelődési központban nagydíjat, 2005-ben az Iparművészeti Múzeumban Közönségsdíjat kapott. Alkotásait 1998-ban a Budakeszi Iskola Galériában, majd 2003-ban a budakeszi Erkel Ferenc Művelődési Házban ismerhette meg a nagyközönség. Kisplasztika nagy vonalakban című kiállítása március 20-tól látható Budakeszin az Erkel Ferenc Művelődési Központban.

– Kertjében a bokrok és lehajló fák ágainak ölelésében fatörzsön nyugvó szobrok fehérlenek: madonna, emberpár, anya gyermekével. Az ember és kapcsolatainak ábrázolása kőbe, fába véste a természetben. Vajon az emberi kapcsolatok ilyen árnyalt és finom ábrázolása műveiben összefügg a természet iránti vonzalmával?

– Igen, a szüleim nagy szeretettel nevelték minket. Szegénységben éltünk, de igyekeztek megteremteni a háttérnek nekem és három fiútestvéremnek, amivel mindannyian sikeresen indulhattunk el az életben. Sokat jártunk kirándulni, s a kirándulásainkon ezermester édesapám mesélésének köszönhetem a magyar táj, a magyar föld iránti erős kötődésemet, édesanyámnak pedig a szorgalmamat, kitartásomat. Az ő leleményességének köszönhetjük például, hogy a háború utáni legnagyobb ínségben is a legsodálatosabb ételeket tálalta asztalunkra, s hogy ne fázunk, a Mária utcából képes volt elgyalogni a Húvösvölgybe, hogy onnan az erdőben szedett rózsával a hátán térjen haza. Sajnos számtalan lábom kihor-

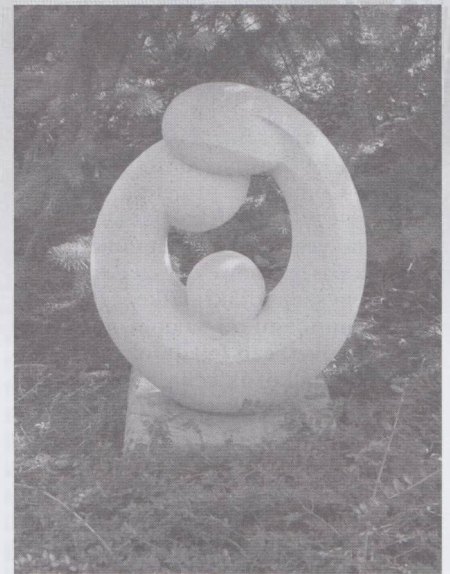
dott tüdőgyulladás miatt viszonylag korán meghalt. Szüleim három fiútestvéremet és engem is kitanítottak, s a tőlük kapott ismereteket igyekeztem tanítványaimnak és gyermekeimnek is továbbadni

– Belépve a lakásba tárul elének igazán Erzsike áradó szeretete az alkotás, és mindenek előtt saját családjá: férje, két lánya, gyermekei és négy unokája iránt, akik festményekben, szobrokban megörökítve emlékeztetik őt az egykori szülői ház, a családi fészek melegére.

– Büszke vagyok férjemre, az olimpiai ezüstérmes evezős Sarlós Györgyre, aki a Fradiban versenyzett, ezen kívül az évek során nagyon jó apának és kiváló férjnek bizonyult. Két lányom is számos evezős világversenyt nyert, unokáim közül a fiúk, inkább a művészetek, azon belül is a zene iránt vonzódnak: egyik klarinéton, a másik trombitán tanul, a két kis ikerlány pedig a tanulásban kiváló. A sport, a természet, a művészet és a család szeretete mindannyiunk életében összekapcsolódott.

– Voltak-e mesterei, akikre felnéz, s melyik képzőművészeti kifejezési formát érzi leginkább közel magához?

– A szobrászatban közel áll hozzám Henry Moore, festészetben pedig az impresszionisták. Első élményem az alkotás nagyjaival 14 éves koromra nyúlik vissza. Egy gyermekrajz kiállításon az egyik festményem egy osztálytársamat ábrázolta, ami igen megtetszett Csók Istvánnak. Őrá úgy emlékszem, mint egy alacsony, élemedett korú, nagyon kedves emberre, aki megfogva az arcomat és megcsókolja a homlokomat buzdított arra, hogy csak folytassam bátran, amit elkezdtem. Tanácsát megfogadva majd 40 év múlva valóban folytattam művészi ambícióimat, de előbb a versenyszerű sport mellett döntöttem. Ezt azonban nem bántam meg, hiszen beutazhattam a világot, s így ismerhettem meg a férjemet is. Mesteremnek Csákváry Nagy Lajos – Zeusz – szobrászművészt és Prokop Péter pap festőművészt mondhatom, akit Olaszországban ismerhettem meg. Igen sokat tanultam kiállításokból, könyvekből, Szabó Júlia művészettörténésztől. Mindhármójuk őszinte kritikája és bátorítása segítette eddigi művészi munkámat. Azt hiszem, még nem találtam meg az igazi, csak engem kifejező formanyelvet, ezért csapongok az iparművészet, a képzőművészet különböző ágai között. Leginkább mégis talán szobrásznak érzem magam, de amit nem tudok kőben vagy fában megformázni, azt festmény alakjában fejezem ki. Ilyen kedvenc témám a naplemente, amelyet evezős éle-

tem alatt is igen sokszor volt alkalmam megcsodálni, vagy ilyen a humorba ágyazott, groteszk módon megformált emberi karakter is.

– A díjakon és a mesteredzői címen kívül mit adott Önnek az evezés?

– Bár nem küzdhettem az olimpiai éremért, mert evezésben először csak 1976-ban Montreálban mehetett nő olimpiára, azért szerencsésnek mondhatom magam, mert mindig olyan közegbe kerültem, amely arra ösztönzött, hogy egyre nagyobb eredményeket érjek el. Sokat kaptam egyesületi sporttársaimtól, akikkel a versenyekre való felkészülés kapcsán egészséges rivalizálás alakult ki, de ennek ellenére életre szóló, mély barátságok kötődtek, hisz az evezés során alázatosan és keményen kell küzdeni, mert a mély víz sodra veszélyeket is rejt magában. Ilyenkor megtapasztalhatja az ember, hogy a természetet az igazi úr, akivel érdemes jó viszonyban lenni. Még ebben az évben szeretnék kiadni az Acélöntő S.K. evezős szakosztályának sportját összefoglaló kötetünket 1945-től napjainkig. Versenyzői és edzői sikereimet is ebben a kis szakosztályban értem el.

– Ha lehet néhány jelzőben összefoglalni egy embert, akkor Önt a következőkkel jellemezném: természet, öröm, művészet, becsület, küzdelem, szerénység és alázat, a szép tárgyak, a régi bútorok, az emberek, a magyar táj, az ősök tisztelgetése és szeretete, kötődés a gyökerekhez... Milyen szavakkal indítaná útjára márciusban a Budakeszi Erkel Ferenc Művelődési Házban rendezett kiállításodat?

– Életem vezérelvét egy ókori költő fogalmazta meg lezsebben: „Úgy élj, mintha mindenik napod az utolsó lenne, szakítsd le a percnak virágát!” Én is nagyon fontosnak tartom, hogy minden pillanatból, az élet minden részletéből, ami számukra felkínálkozik, a lehető legtöbbet hozzam ki. Kisplasztika nagyvonalakban című kiállításom harmincöt darabos anyagában, amelyek az emberi jellem groteszk-humoros kifejezései, a magyar nyelv gazdagságát igyekeztem összefoglalni a legújabb festményeim kíséretében.

Galgóczy Zsuzsa

